

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba w składzie powiększonym) z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie T-27/02 ⁽¹⁾ w całości;
2. ostateczne rozstrzygnięcie sprawy i odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, a w każdym razie bezzasadnej;
3. połączenie niniejszego postępowania z równoległym postępowaniem odwoławczym na podstawie odwołania Glunz AG do wspólnego postępowania i rozstrzygnięcia;
4. obciążenie skarżącej w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania pierwszoinstancyjnego w sprawie T-27/02.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok narusza m.in. art. 230 ust. 4 WE, art. 87 ust. 3 lit. c) WE i art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji.

Przede wszystkim brak jest legitymacji czynnej skarżącej. Mianowicie indywidualny związek według art. 230 ust. 4 WE nie wynika bezpośrednio z bycia zainteresowaną stroną według art. 1 lit. h) rozporządzenia 659/1999. Można się raczej oprzeć jedynie na treści zaskarżonego aktu prawnego i pozycji konkurencyjnej skarżącej. Konkurent występujący na rozprawie wstępnej przeciwko decyzji zezwalającej na pomoc musi według tego przedstawić i ewentualnie wykazać, że przyznana pomoc ma na niego „istotny” wpływ; nawet gdy uzna się za wystarczający jedynie „zwykły” wpływ, musi on w każdym razie być szczegółowo wykazany. Należało wobec tego odrzucić skargę w postępowaniu pierwszoinstancyjnym jako niedopuszczalną, ponieważ skarżąca nie wykazała ani zwykłego ani tym bardziej istotnego wpływu.

Ponadto zaskarżony wyrok narusza pkt 3.3, 3.4, 3.10 i 3.10.1 ram wielosektorowych z 1998 r., ponieważ Sąd zobowiązał Komisję do badania konsumpcji i każdorazowego zniżkowania danego rynku także w przypadku wystarczających danych w odniesieniu do odpowiedniego stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych. Tym samym Sąd narusza jednocześnie również art. 87 ust. 3 lit. c) WE, ponieważ oceny przysługujące samej Komisji zastępuje własnymi.

Wreszcie zaskarżony wyrok narusza również art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, ponieważ Sąd zaniedbał zgromadzenia dochodzonych z urzędu informacji istotnych dla rozstrzygnięcia, których uzyskanie byłoby konieczne dla stwierdzenia legitymacji czynnej. Dotyczy to w szczególności natężenia stosunku konkurencji pomiędzy skarżącą a beneficjentem pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 5.2.2005

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym) z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie T-27/02 Kronofrance S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Glunz AG i OSB Deutschland GmbH, wniesione przez Glunz AG i OSB Deutschland GmbH w dniu 18 lutego 2005 r. (faks/e-mail: 16 lutego 2005 r.)

(Sprawa C-80/05 P)

(2005/C 106/31)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 18 lutego 2005 r. (faks/e-mail: 16 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Glunz AG i OSB Deutschland GmbH reprezentowanych przez dr Hansa-Jörga Niemeyera, Rechtsanwalt i Hengeler Muellera, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym) z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie T-27/02 Kronofrance S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, popieranej przez Glunz AG i OSB Deutschland GmbH.

Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba w składzie powiększonym) z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie T-27/02 ⁽¹⁾ i odrzucenie skargi;
2. ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie kosztami postępowania skarżącej w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Należy uchylić zaskarżony wyrok Sądu Pierwszej Instancji z następujących powodów:

- Sąd naruszył art. 87 ust. 3 WE, ponieważ dokonał błędnej interpretacji wielosektorowych ram pomocy regionalnej w odniesieniu do dużych projektów inwestycyjnych, a przy tym zlekceważył swobodne uznanie, jakie przysługuje Komisji przy określaniu i stosowaniu tych ram wspólnotowych. Ponadto błędna jest dokonana przez Sąd ocena ekonomiczna, zgodnie z którą pomoc na rynku niżkowym pociąga za sobą powszechnie znane poważne ryzyko zniekształcenia konkurencji, także wówczas, gdy w danym sektorze brak jest nadmiaru mocy produkcyjnych.
- Na podstawie błędnej wykładni art. 230 ust. 4 WE Sąd potwierdził legitymację czynną skarżącej w postępowaniu głównym, a tym samym dopuszczalność skargi. Sporna pomoc nie dotyczy skarżącej indywidualnie i bezpośrednio, ponieważ pomiędzy nią a wnoszącymi odwołanie nie zachodzi stosunek konkurencji.
- Sąd naruszył art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji. Sąd winien był dokonać dalszego wyjaśnienia stanu faktycznego w drodze środków organizacji postępowania w celu ustalenia faktów, które uzasadniałyby uprawnienie skarżącej do wniesienia skargi.
- Sąd naruszył art. 230 ust. 2 WE, ponieważ w swoim wyroku orzekł ponad żądanie skargi.

(¹) Dz.U. C 31 z 5.2.2005

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem House of Lords, wydanym dnia 3 listopada 2004 r., w sprawie United Utilities plc przeciwko Commissioners of Custom and Excise

(Sprawa C-89/05)

(2005/C 106/32)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem House of Lords, wydanym dnia 3 listopada 2004 r., w sprawie United Utilities plc przeciwko Commissioners of Custom and Excise.

House of Lords zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

- 1) Czy zwolnienie podatkowe dotyczące zakładów, przewidziane w art. 13 B lit. f szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. (77/388/EWG) (¹) znajduje zastosowanie, jeżeli pewna osoba (zleceniobiorca) świadczy usługi w imieniu innej osoby (zleceniodawcy) polegające na przyjmowaniu zakładów od klientów i przekazywaniu im oświadczeń o przyjęciu tych zakładów przez zleceniodawcę, gdy a) czynności zleceniobiorcy stanowią działanie konieczne dla ustanowienia prawnego stosunku zakładu pomiędzy zleceniodawcą a jego klientem, prowadząc w ten sposób do zawarcia umowy zakładu; jednakże b) zleceniobiorca nie podejmuje decyzji w przedmiocie wysokości stawek, które są określane przez zleceniodawcę lub w niektórych przypadkach przez osoby trzecie, zgodnie z regułami danej dyscypliny sportowej; i c) zleceniobiorca decyduje o przyjęciu zakładu w imieniu zleceniodawcy według kryteriów określonych przez zleceniodawcę, w związku z czym zleceniobiorca nie dysponuje w tym zakresie swobodnym uznaniem.

(¹) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, (Dz.U. L 145, 13.06.1977, str.1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht Darmstadt, wydanym dnia 25 stycznia 2005 r., w sprawie Mohamed Gattoussi przeciwko Stadt Rüsselheim

(Sprawa C-97/05)

(2005/C 106/33)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 23 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht Darmstadt, wydanym w dniu 25 stycznia 2005 r. w sprawie Mohamed Gattoussi przeciwko Stadt Rüsselheim.

Verwaltungsgericht Darmstadt zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 64 Układu Eurośródziemnomorskiego ustanawiającego Stowarzyszenie z Tunezją wywołuje skutki w zakresie prawa pobytu?